

Soba na tavanu

(...)

Hoćeš li vidjeti tavan? upitao me iznenada. U toploj sam špilji od knjiga napola sklopio oči, no Wolf je skočio s kreveta i već stajao na vratima. Slijedio sam ga u sumrak koji je vladao u hodniku, pored vrha stubišta do neobojenih vrata koja su izgledala kao vrata ormara za posteljinu. Iza njih se nalazilo drveno stubište. Popeli smo se na vrući tavan, u kojem su žućkasto smeđe zrake sunca prodirale kroz mali okrugli prozor, padale po golim ivicama na podu i gredama punim ivera, pa nestajale u smeđoj tami. Dok smo prolazili, uspijevao sam razabrati stare kaučeve, komode i naslonjače, kao da smo provalili u odjel s namještajem velegradske robne kuće. Došli smo do visokog, staromodnog ormarića s gramofonom, koji mi je dopirao do grudi. Wolf je podigao poklopac, ispod kojeg se ukazao mračni tanjur gramofona, na kojem je ležao sablasni bijeli medvjed ispruženih ruku. Potom me odveo do drvenog zida s vratima, iza njih se ukazao kratki hodnik s vratima sa svake strane. Stao je ispred onih s lijeva, tiho pokušao jednim prstom i nagnuo se, kao da osluškuje.

“Sestrina soba”, rekao je potom i uveo me.

Kad je za nama zatvorio vrata, našao sam se u potpunom mraku. Osjećao sam da mi stoji jako blizu, ali nisam ga mogao vidjeti. Onda sam osjetio dodir po nadlaktici i trgnuo se, no to je bila samo Wolfova ruka, kojom mi je pokazivao put. Polako me vodio kroz tamu, pa sam podigao ruku, kao da u šumi štitim lice od grana. “Sjedi tu”, šapnuo mi je. Stavio mi je ruku na nešto poput visokog naslona tapeciranog stolca, preko kojeg je išao red metalnih gumba.

Pipao sam po stolcu i sjeo, osjetivši kako on sjeda na drugi, do mene. Sjedio sam na tvrdom stolcu s visokim naslonom, s tvrdim, tapeciranim naslonom za ruke, kakav bi se mogao naći u kičasto uređenom dnevnom boravku postarije glumice iz crno-bijelog filma. „Isabel“, tiho je rekao, “spavaš li?” U mrklom sam mraku naprezao oči, ali nisam uspijevao vidjeti ništa. Palo mi je

na pamet kako bi se moglo raditi o spački, drskoj šali čiji bi smisao bio da mi se na neki način naruga. Istovremeno sam osluškivao ne bih li što čuo i stiskao oči dok mi nisu počele drhtati od naprezanja da nešto vidim. U toj je sobi moglo biti bilo što.

"Spava", rekao je Wolf, a ja sam pomislio: krasno. Savršen trik. Zamišljao sam ga kako me gleda svojim nadmoćnim osmjehom.

"Wolfe?" začuo se šapat, no jedva čujno, tako da sam se pitao nije li mi se samo učinilo.

"Isabel", čuo se Wolfov glas. "Jesi li budna? Doveo sam gosta."

Nešto se pomaknulo. Čuo sam šuškanje kao da se miče posteljina, pa nešto što je zvučalo poput tihog uzdaha, potom odnekud iz mraka riječ: "Zdravo."

"Javi se Isabel."

"Zdravo", odgovorio sam, uzrujano, osjećajući se glupo.

"Kaži joj kako se zoveš", rekao je tiho Wolf, kao da sam stidljivi šestogodišnjak, i ne bih ništa kazao, ali tko zna što se u mraku događalo.

"David", rekao sam. "Dave."

"Dva imena", rekao je glas, praćen s još malo šuškanja. "Dva imena vrijede više od jednog." Pitao sam se umije li Wolf oponašati glasove.

"Sviđa li ti se moje ime, Davide Dave?"

Oklijevao sam. "Je", rekao sam. "Sviđa."

"A, a, a", rekla je ona igrajući se, pa sam zamislio kako u mraku prijeti prstom.

"Moraš malo o tome razmisliti."

„Ali razmislio sam“, rekao sam, brzo razmišljajući. „U glavi sam ocijenio kako mi zvuči.“

„A, pa to je odličan odgovor, Davide Dave, stvarno odličan odgovor. Ne vjerujem ti, nimalo, ali ovaj te put neću kazniti. A kako ti s sviđa moja soba? Ma ne, ne brini se, samo se šalim. Što ti je Wolf o meni napričao?“

„U stvari, ne baš puno.“

„A, to je dobro. Onda me možeš sam izmaštati. Isabel, ili Tajna uklete sobe.“

(...)